

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7SŽ/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010007
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016010007.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, 821 08 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Palisády 36,811 06 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 5. novembra 2013, č. RP/083/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 5. novembra 2013, č. RP/083/2013 z r u š ť u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 518,52 eur na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, 821 08 Bratislava, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 5. novembra 2013, č. RP/083/2013, vydaným v správnom konaní č. 278-PLO/O-3497/2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii uložila pokutu určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 6638,- eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislé záznamy vysielania programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich odvysielaných v rámci televíznej programovej služby JOJ v období od 01.02.2013 do 28.02.2013; súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a

retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a podľa § 67 ods. 16 tohto zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ vytýkal Rade, že jej konanie trpí takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a Rada vec nesprávne právne posúdila - výkon práva neobviňovať seba samého. Mal za to, že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania a to ani na jej vyžiadanie, nakoľko takáto povinnosť neoprávnené zasahuje do jeho garantovaných práv. Dôvodil, že spôsob, akým dochádza k získaniu dôkazu záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo vysielateľa na inú právnu ochranu - článok 46 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie - článok 6 Dohovoru, a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať seba samého. Poukázal na to, že Európsky súd pre ľudské práva vo veciach rozhodnutí práva neobviňovať sám seba uviedol, že aj keď v článku 6 Dohovoru nie je osobitne uvedené právo mlčať a právo neprispieť k obvineniu vlastnej osoby, tieto práva sú všeobecne uznávaným medzinárodným štandardom, ktorý je jadrom pojmu spravodlivého procesu podľa článku 6 (napr. Saunders v. Spojené kráľovstvo). Tvrdil, že článok 6 Dohovoru sa vzťahuje na prejednávany prípad, nakoľko Rada použila formu štátneho donútenia pri získaní dôkazu, ktorý môže usvedčiť vysielateľa zo spáchania správneho deliktu a v rozpore s článkom 6 a právom neobviňovať seba samého, keď Rada na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní požadovala aktívnu súčinnosť vysielateľa pri produkovani dôkazov proti sebe a rozhodnutím uložila vysielateľovi sankciu na základe štátom donúteného vyžiadaneého dôkazu, ktorý mal, mohol a aj nemusel byť použitý v konaní proti nemu.

Uviedol, že si je vedomý rozsudkov Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktoré sa námietkou rozporu so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať" zaoberali - Najvyšší súd SR v rozsudkoch 3Sž 21/2012 a 3Sž 27/2012 a Ústavný súd SR v uznesení sp.zn. IV ÚS 47 /2013 - 26 z 23.01.2013.

Ďalej navrhovateľ poukazom na výklad čl. 6 Dohovoru a judikatúru ESĽP (napr.: Funke v. Francúzsko; Allen v. Spojené Kráľovstvo; Martinen v. Fínsko; Chambaz v. Švajčiarsko) uviedol, že účelom ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní nie je kontrola dodržiavania 45-dňovej lehoty archivácie vysielaných programov ako mylne naznačuje ústavný súd v predmetnom uznesení, účelom predmetného ustanovenia, na ktorý sa Rada extenzívne odvoláva, a ktorý vo svojich rozhodnutiach aprobovali najvyšší súd aj ústavný súd je zabezpečenie podkladov ku kontrole dodržiavania všetkých povinností podľa zákona o vysielaní a najmä k vedeniu správnych konaní Radou voči regulovaným subjektom na úseku vysielania a retransmisie. Odmietol zdanlivú podobnosť povinnosti poskytovať záznamy z vysielania s inými informačnými povinnosťami iných podnikateľských subjektov. Poukázal na skutočnosť, že povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní nemá vo vzťahu k Rade evidenčný a ani archivačný charakter, ktorý by bolo možné stotožniť so (zákonnou) informačnou povinnosťou. Tiež zdôraznil, že „seba obviňovanie" je potrebné skúmať „ad-hoc". Navrhovateľ ďalej tvrdil, že Rada si selektívne vyberá, ktorý záznam z vysielania a ktorú jeho konkrétnu časť od vysielateľa vyžiada. Účelom takéhoto selektívneho vyžiadania však nie je evidencia a ani archivácia predmetnej časti vysielania alebo kontrola dodržania lehoty archivácie, ale naopak jeho

účelom je kontrola obsahu a následné možné zahájenie a vedenie správnych konaní. Zdôraznil, že Rada selektívne nevyžiada záznam z vysielania bez toho, aby jej nebola vopred doručená sťažnosť od fyzickej alebo právnickej osoby a takáto skutočnosť má prakticky záver, ktorý implikuje, že už v čase, kedy Rada vyžiada záznam z konkrétneho vysielania existuje zo strany Rady podozrenie na základe doručenej sťažnosti, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorého z ustanovení zákona o vysielaní, majúc za to, že v prípade, ak je vysielateľ už v čase vyžiadania záznamu osobou podozrivou, musia byť garantované procesné práva, vrátane práva neobviňovať sám samého, čiže právo neposkytovať aktívnu súčinnosť pri produkovani dôkazov vo svoj neprospech, súčinnosť pri produkovani materiálnych dôkazov, ktoré môžu v konečnom dôsledku viesť k usvedčeniu zo spáchania správneho deliktu, keď takáto forma súčinnosti je v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí ESLP v rozpore so zákonnou zásadou seba obviňovania. Poukazom na to, že skutočnosť, že povinnosť je aprobovaná právnou normou, ju nezbavuje jej možného rozporu s právami vysielateľa garantovanými ústavou alebo Dohovorom, navrhovateľ uviedol, že rozhodujúcim faktorom je posúdenie charakteru štátneho donútenia. Poukazom na rozhodnutie ESLP - vo veci Bykov v. Rusko vyslovil názor, že v predmetnom prípade postup Rady podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a samotné konanie Rady, na základe ktorého sa pokúsila od vysielateľa získať záznam z vysielania programu ako dôkaz pre ďalšie konanie, porušil práva vysielateľa garantované v článku 46 ústavy a článku 6 Dohovoru a nimi zaručenými právami a to najmä z dôvodov vyplývajúcich z testu uplatňovaného ESLP v obdobných prípadoch vo vzťahu k charakteru donútenia, stupňa donútenia, existencie procesných postupov ochrany, miery využitia získaných dôkazov. Navrhovateľ mal za to, že konanie Rady vrátane napadnutých rozhodnutí v predmetných veciach nie je spôsobilé uspokojiť uvedený test stanovený ESLP, pretože nad prípustnú mieru a v rozpore s požiadavkou ústavnej proporcionality zásahu do základných práv akcentuje štátne donútenie ako aktívna súčinnosť pri získaní dôkazu od vysielateľa, čím požaduje aktívnu súčinnosť pri „sebausvedčovaní“. Ďalej navrhovateľ tvrdil, že s v zmysle konštantnej judikatúry ESLP sa ochrana pred porušením zásady „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ uplatňuje nielen počas samotného správneho konania, ale už aj na konanie správneho orgánu pred vznesením obvinenia. Zdôraznil, že proporcionality zásahu do základných práv sťažovateľa nemôže v zmysle judikatúry ESLP existovať tam, kde je účel sledovaný obmedzením základného práva možné dosiahnuť iným spôsobom, ktorý v nižšej miere obmedzuje vysielateľa. Je jednoznačné, že v prípade, ak Rada má právo vo vlastnej réžii a na vlastnom nahrávacom zariadení vyhotovovať záznamy z vysielania, ktoré môže použiť v správnom konaní, tak potom nie je proporcionálne, aby touto povinnosťou zaťažovala vysielateľa, nakoľko vyhotovenie záznamu z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení Rady menej obmedzuje práva vysielateľa ako vyžadovanie súčinnosti vysielateľa pri usvedčovaní seba samého a navyše zaručuje všetky procesné práva vysielateľa, na ktoré sa môže v správnom konaní odvolávať.

Navrhovateľ ďalej vytýkal Rade, že jej konanie trpí takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď vec nesprávne právne posúdila vo vzťahu k neprimeranej výške pokuty. Mal za to, že Rada napadnutým rozhodnutím uložila neprimerane a neodôvodnene vysokú pokutu za porušenie povinnosti a to najmä s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Rady v obdobných veciach proti iným vysielateľom, keď Rada arbitrárne uplatnila svoju právomoc a úvahu pri určení výšky pokuty, čím zasiahla do práv vysielateľa na spravodlivé súdne konanie. Tvrdil, že napadnutými rozhodnutiami Rada uložila vysielateľovi maximálnu možnú výšku pokuty vo výške takmer 39-násobku sumy pokuty, ktorú bežne udeľuje iným vysielateľom, ktorí majú identické postavenie na mediálnom trhu, považujúc takéto konanie Rady za neudržateľnú prax, ktorá neoprávnene diskriminuje vysielateľa voči ostatným subjektom pôsobiacim na relevantnom trhu a predstavuje takú vadu konania, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že tento postup je v rozpore so zásadou právnej istoty účastníka konania, ktorý sa spolieha na to, že Rada bude voči nemu postupovať obdobne ako postupuje v rovnakých prípadoch proti iným vysielateľom.

Nesprávne právne posúdenie Radou navrhovateľ videl aj vo vzťahu k pokračovaciemu správnomu deliktu. Dajúc do pozornosti judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva - Beian proti Rumunsku; III. ÚS192/06 (ÚS SR); 6Sžo/31/2011(NSSR), 8Sž/18/2011(NSSR), 8Sž/22/2011(NSSR), 5Sž/17/2011(NSSR), 8Sž/23/2011(NSSR), 8Sž/24/2011(NSSR), 5Sž/25/2011(NSSR), 6Sž/19/2011(NSSR), 6Sž 27/2011(NSSR),

3Sžn/68/2004(NSSR), 3Sž/85/2007(NSSR), 8Sžo/147/2008(NSSR), uviedol, že súde potvrdili konštantný právny názor, že trestnoprávne princípy „sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a že trestanie za správne delikty (...) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy.“ K veci uviedol, že podal dňa 22.10.2013 odvolanie proti dvom samostatným rozhodnutiam Rady vo veciach porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, ktorými Rada uložila vysielateľovi dve samostatné sankcie, hoci sa jednalo o porušenie totožnej povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ - rozhodnutia č. RP/061/2013 zo dňa 27.08.2013 (správne konanie číslo 198 - PLO/O- 2116/2013 a č. RP/064/2013 zo dňa 10.09.2013 (správne konanie číslo 235 - PLO/O - 2658/2013). Tvrdil, že napriek skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie a vyššie uvedené rozhodnutia Rady a konania im predchádzajúce, podľa oznámenia Rady o začatí správneho konania predstavovali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou súvislosťou jednotiaci zámer páchatel'a, tieto Rada posúdila v rozpore s uvedenou judikatúrou, každé samostatne a v každom z nich vydala samostatné rozhodnutie a udelila samostatné sankcie na hornej hranici sadzby. Nesúhlasil s postupom Rady, pretože ňou vyžiadané záznamy z vysielania sa dátumovo prelínali a napriek tomu ich nedodanie, bolo Radou vyhodnotené samostatne v troch samostatných konaniach. Zdôraznil, že je absolútne nelogické a v rozpore s povinnosťou Rady uplatňovať trestnoprávne princípy v správnom trestaní, ak Rada v jednom správnom konaní (235-PLO/O-2658/2013 = RP/064/2013) spolu posudzuje porušenie povinnosti na základe 8 rôznych vyžiadaní záznamov z vysielania a ich nesplnenia, čiže tieto považuje za čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu a rozhoduje o nich v jednom konaní, ale na druhej strane porušenie povinnosti na základe 5 iných iných vyžiadaní záznamov z vysielania a ich nesplnenia v druhom správnom konaní (198-PLO/O-2116/2013 = RP/061/2013 a 278-PLO/O-3497-2013 = RP/083/2013) hoci sa časovo prelínajú už za čiastkové útoky toho istého pokračovacieho správneho deliktu nepovažuje. Uviedol, že predmetný záver je nelogický a najmä ústavne neudržateľný. Tvrdil, že Rada sa povinnosti rozhodovať o čiastkových útokoch ako o jednom pokračovacom správnom delikte neodôvodnene vyhla a v napadnutých rozhodnutiach nijakým spôsobom neuviedla ani neodôvodnila, prečo jednotlivé porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní už nepovažuje za čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu, považujúc preto napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené, čím sa stáva nezrozumiteľným a preskúmateľným.

3.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľ'a sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie ako vecne a právne správne potvrdiť. V dôvodoch vyjadrenia nesúhlasil s námietkami navrhovateľ'a uvedenými v jeho opravnom prostriedku. Vyjadrenie podal k jednotlivým skutočnostiam namietaných navrhovateľ'om, trvajúc na správnom a zákonnosti preskúmaného rozhodnutia a postupu mu predchádzajúceho.

K námietke navrhovateľ'a nesprávneho právneho posúdenia - vo vzťahu porušenia zásady seba obviňovania poukazom na jednotlivé rozhodnutia ESLP uvádzané navrhovateľ'om v opravnom prostriedku, odporca uviedol, že voči navrhovateľ'ovi sa v čase vyžiadania záznamov nevedlo žiadne konanie v súvislosti s odvysielaným programom a ani nebolo vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohol spáchať správny delikt, keďže Rada si záznam vysielania vyžiadala za účelom monitorovania vysielania predmetného programu a nie za tým účelom, aby mohla sankcionovať, z čoho je zrejmé, že rozhodnutia ESLP sa na predmetný prípad nevzťahujú.

Vo vzťahu k námietke aktívnej súčinnosti ako aj práva neobviňovať seba samého odporca uviedol, že povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnosť zakotvená v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov. Tiež uviedol, že správny orgán má možnosť získať tieto informácie aj iným spôsobom, avšak primárne tu je povinnosť regulovaného subjektu poskytnúť ich správnomu orgánu, pričom sa nejedná o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti. Zdôraznil, že postup Rady je zákonný z toho dôvodu, že zákonodarca takýto postup upravil priamo v právnom poriadku a to v § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z., na základe ktorého má Rada právo žiadať záznamy vysielania od vysielateľ'ov. Účelom

povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ uvedeného zákona je zabezpečiť pre Radu podmienky pre efektívne vykonávanie zákonnej kompetencie uvedenej v § 5 ods. 1 písm. g/ uvedeného zákona - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblastiach upravených zákonom, čo znamená aj dohliadať na obsah vysielania a aby Rada mohla túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas, t. j. v požadovanej lehote a tiež, aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. K tvrdeniu navrhovateľa, ktorý následne podrobil povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona testu, spočívajúci v posúdení charakteru donútenia, stupňa donútenia, existencii procesných postupov ochrany a miery využitia získaných dôkazov, ktorý mal dať odpoveď na otázku či povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, pričom navrhovateľ pri formulovaní svojho argumentu vychádzal z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje odporcyni ako dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou nikto nie je povinný sám seba obviňovať a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, odporca uviedol, že povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie Rady ich poskytnúť je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/, ktorá povinnosť zabezpečuje Rade možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané a v prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, Rada rozhodne o začatí správneho konania.

Ďalej odporca trval na tom, že záznam vysielania, ktorý navrhovateľ poskytuje Rade nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie, pričom jeho hodnota spočíva v tom, že presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V danej súvislosti odporca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sž 19/2012, 8Sž 15/2011, 3Sž 23/2012, 2Sž 25/2012-39 a uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 12/2013 a IV. ÚS 47/2013-26, II. ÚS 291/2013-16 a tiež poukázal na rozhodnutia EŠLP - vo veci Saunders proti Veľkej Británii, Bykov proti Rusku, Weh proti Rakúsku, Allen proti Spojenému kráľovstvu. Uviedol, že podľa konštantnej judikatúry EŠLP poskytovanie dokumentov nezakladá rozpor s právom neobviňovať seba samého, a teda ani s právom na spravodlivý proces, tieto dokumenty už v čase ich vyžiadania objektívne existovali, Rada si teda od vysielateľa len vyžiadala už existujúci záznam vysielania, ktoré vysielateľ predtým dobrovoľne prezentoval verejnosti. Odporca považoval test navrhovateľa za irelevantný, keďže predkladanie záznamu vysielania má úplne inú kvalitu ako predkladanie dôkazov proti sebe, v ktorej súvislosti poukázal tiež na to, že už zo samotnej podstaty predmetného práva je zrejme, že ide o právo osôb, ktoré spáchali určitý delikt, a preto pokiaľ podľa navrhovateľa predmetná povinnosť je v rozpore s jeho právom neobviňovať seba samého, v zásade tým tvrdí, že vo vysielaní, ktorého záznam si Rada od neho vyžiada, porušil niektorú z povinností ustanovených v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom aj z rozhodovacej praxe Rady je zřejmé, že tomu tak v skutočnosti nie je. Odporca poukazom na rozhodnutia EŠLP (vo veci Weh proti Rakúsku, Allen proti Spojenému kráľovstvu) nesúhlas navrhovateľa so závermi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR nepovažoval za právne významný. Trval na tom, že Rada pri vydaní napadnutého rozhodnutia o uložení pokuty navrhovateľovi postupovala zákonným postupom, ktorý bol opakovane potvrdený ako Najvyšším súdom SR, tak aj Ústavným súdom SR. Odporca zastával názor, že v danom prípade zákon ani nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv navrhovateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 16 ods. 3 písm. l/ je formulovaná jednoznačne a správnomu orgánu nedáva žiaden priestor na akúkoľvek správnu úvahu.

K námietke navrhovateľa, že mu bola uložená pokuta nedôvodne neprimerane vysoká, z ohľadu na pokuty ukladané iným vysielateľom, odporca uviedol, že s výškou uloženej sankcie sa Rada náležite vyrovnala v napadnutom rozhodnutí na str. 8 až 9. Pri určovaní druhu sankcie Rada vychádzala z ustanovenia § 64 ods. 2 zákona. Mal za to, že zdôvodňovať rozdiely medzi výškou uloženej sankcie v rôznych správnych konaniach týkajúcich s rôznymi účastníkmi konania nie je potrebné, ani účelné, nakoľko skutkový stav bol v jednotlivých správnych konaniach rozdielny. Poukázal tiež na to, že žiaden vysielateľ zatiaľ neporušoval predmetnú povinnosť opakovane a v takom rozsahu ako navrhovateľ. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci 5Sž 37/2011, 2Sž 25/2012.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že v danom prípade ide o pokračujúci správny delikt, ktorou skutočnosťou sa odporca nijak nevyporiadal, odporca uviedol že pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené s objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť - jednotiaci zámer páchatel'a. Tvrdil, že pri porušení ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ sa jednalo o emisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve Rady splniť si svoju zákonnú povinnosť nekonal. Vysielateľ sa teda tohto deliktu nedopustil svojvoľným zámerným aktívnym konaním, ale nerešpektovaním výzvy konať a ignorovaním svojej zákonnej povinnosti, v tomto prípade teda subjektívna súvislosť, ktorá je najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin, objektívne existovať nemohla. Jednotiaci zámer u páchatel'a správneho deliktu nemohol existovať, nakoľko páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania, teda ani nemohol vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí. Rovnako tak preto nemožno uvažovať ani o objektívnej súvislosti v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľa. V prípadoch popisovaných navrhovateľom je časová súvislosť ich spáchania náhodná, nakoľko je daná výzvou Rady na doručenie záznamu vysielania. Vysielateľ teda objektívne nemohol túto súvislosť nijako ovplyvniť. Z uvedených dôvodov v danom prípade sa nejedná o pokračujúci správny delikt, a preto Rada nemala dôvod postupovať tak, ako uvádza navrhovateľ. V danej súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sž 25/2012, 3Sž 7/2013, 3Sž 28/2012, 4Sž 25/2012, 5Sž 22/2012.

Záverom odporca uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku uloženej sankcie za plne odôvodnenú, Rada v predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnala s argumentmi navrhovateľa a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

4.

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. a v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 278-PLO/O-3497/2013, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 26.10.2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie Rady zo dňa 5. novembra 2013, č. RP/083/2013, a postup žalovaného správneho orgánu v správnom konaní č. 278-PLO/O-3497/2013, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia - pokuta vo výške 6638,- eur podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ uvedeného zákona.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie

bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Konanie správneho súdu v plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.) vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje každému právo, aby súd rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, pričom štrasburská judikatúra za trestné považuje aj konania, ktoré možno označiť ako priestupky, iné správne delikty či disciplinárne delikty (napr. Maurer c. Rakúsko z 18. februára 1997, Bendenoun c. Francúzsko z 24. februára 1994). Napokon, priamo dikcia uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu modifikovať skutkový stav zistený správnym orgánom, ako aj sankciu ním uloženú účastníkovi správneho (a neskôr) súdneho konania.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd mal v danej veci preukázané, že Rada na svojom zasadnutí dňa 02.07.2013 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Zz. tým, že navrhovateľ nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislé záznamy vysielania programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich odvysielaných v rámci televíznej programovej služby JOJ v období od 01.02.2013 do 28.02.2013. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi ako účastníkovi správneho konania doručené dňa 24.07.2013, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 278-PLO/O-3497/2013. Navrhovateľ v uvedenom oznámení o začatí správneho konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku zaslal svoje stanovisko. Dňa 21.08.2013 mu bola doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej mu bola na vyjadrenie určená lehota 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľ na základe výzvy a poučení uvedených v oznámení Rade vyjadrenie k veci nedoručil. Žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 6 638,- eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona, tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislé záznamy vysielania programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich odvysielaných v rámci televíznej programovej služby JOJ v období od 01.02.2013 do 28.02.2013. Podkladom pre vydanie tohto rozhodnutia bol list č. 1060/2013 z 04.03.2013, ktorým boli od navrhovateľa vyžiadané záznamy uvedeného vysielania.

Navrhovateľ až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady namietal nezákonnosť preskúvaného rozhodnutia odporcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k právu neobviňovať seba samého, k výške uloženej sankcie a k pokračujúcemu správne deliktu.

Vychádzajúc zo skutkových zistení najvyšší súd zistil, že medzi účastníkmi v danej veci ostala predovšetkým sporná aplikácia ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii, keď

navrhovateľ tvrdil, že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania a to ani na jej vyžiadanie, nakoľko takáto povinnosť neoprávnené zasahuje do jeho garantovaných práv na inú právnu ochranu - článok 46 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie - článok 6 Dohovoru, a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať seba samého, poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach rozhodnutí práva neobviňovať sám seba v zmysle článku 6 Dohovoru, nesúhlasiac so záverom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudkoch 3SŽ 21/2012 a 3SŽ 27/2012 a ani so záverom Ústavného súdu SR vysloveným v uznesení sp.zn. IV ÚS 47 /2013 - 26 z 23.01.2013, tvrdiac, že článok 6 Dohovoru sa vzťahuje na prejednávany prípad, nakoľko Rada použila formu štátneho donútenia pri získaní dôkazu, ktorý môže usvedčiť vysielateľa zo spáchania správneho deliktu a v rozpore s článkom 6 a právom neobviňovať seba samého, keď Rada na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní požadovala aktívnu súčinnosť vysielateľa pri produkovani dôkazov proti sebe a rozhodnutím uložila vysielateľovi sankciu na základe štátom donúteného vyžiadaného dôkazu.

Odporca trval na názore, že táto povinnosť vyplýva vysielateľovi priamo zo zákona a postup Rady je zákonný aj z dôvodu, že zákonodarca takýto postup upravil priamo v právnom poriadku a to v § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z., na základe, ktorého má Rada právo žiadať záznamy vysielania od vysielateľov, sledujúc účel povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ uvedeného zákona zabezpečiť Rade podmienky pre efektívne vykonávanie zákonnej kompetencie uvedenej v § 5 ods. 1 písm. g/ zákona - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblastiach upravených zákonom a teda aj dohliadať na obsah vysielania, poukazom na to, že voči navrhovateľovi v čase vyžiadania záznamov vysielania sa nevedelo žiadne konanie v súvislosti s odvysielaným programom a ani nebolo vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohol spáchať správny delikt, keďže Rada si záznam z vysielania vyžiadala za účelom monitorovania vysielania predmetného programu a nie za tým účelom, aby mohla sankcionovať, majúc za to, že rozhodnutia ESLP, na ktoré poukázal navrhovateľ v opravnom prostriedku sa na predmetný prípad nevzťahujú.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd zamerl svoju pozornosť najmä na to, či Rada pri aplikácii právnej normy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii postupovala v súlade so zákonom, ústavou ako aj s judikatúrou Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva vo vzťahu dodržiavania čl. 6 Dohovoru k právu neobviňovať seba samého.

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa

osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané" (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)". (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavný konformný výklad. Požiadavka na ústavnú konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Ústava Slovenskej republiky v čl. 7 ods. 5 priznáva prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky ďalším trom skupinám prameňov práva, ktoré neboli prijaté ako súčasť vnútroštátneho práva Slovenskej republiky . - ide o medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, uvedený výpočet medzinárodných zmlúv je taxatívny.

S Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyslovilo súhlas Federálne zhromaždenie Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ratifikoval ho s výhradou a v Zbierke zákonov ČSFR bol publikovaný pod č. 209/1992 Zb..

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy najvyšší súd v preskúmvanej veci vo vzťahu právneho posúdenia porušenia právnej povinnosti navrhovateľom stanovenej mu v právnej norme § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, v danej veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých aj vyvodil správny právny záver.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165,- eur do 6 638,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99,- eur do 1 659,- eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. prejavil svoju vôľu uložiť vysielateľovi povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady jej poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom. Zákonodarca súčasne v právnej norme ustanovenej v § 67 ods. 2 písm. a/ tohto zákona ukladá Rade povinnosť vysielateľovi uložiť pokutu pokiaľ si nesplní povinnosť stanovenú mu v právnej norme § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii. Zákonodarca uvedenou právnou úpravou sledoval cieľ zabezpečenia dohľadu Rady nad činnosťou vysielateľa stanovenej mu udelenou licenciou v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 5 uvedeného zákona.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú námietku navrhovateľa, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Rada v posudzovanej veci v súlade so zákonom o vysielaní a retransmisii posudzovala porušenie právnej povinnosti navrhovateľom, keď skutkové zistenia potvrdzujú, že navrhovateľ ako vysielateľ na vyžiadanie Rady žiadané záznamy vysielania v určenej lehote Rade nepredložil, čím naplnil znaky skutkovej podstaty právnej normy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktorá povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci Radou vo vzťahu k zásade „neobviňovať seba samého“. Uvedená zásada je zakotvená v trestnoprávnej úprave a jej účelom je zaručiť páchatel'ovi právo na spravodlivý proces a rozhodnutie o jeho vine a treste v súlade so zákonom, postupom v súlade s ústavou a v neposlednom rade s medzinárodnými zmluvami zaručujúcimi páchatel'ovi ochranu jeho základných ľudských práv a slobôd (Dohovor).

Skutkové okolnosti jednoznačne potvrdzujú, že v danom prípade v čase vyžiadania si záznamu vysielania Radou ešte neprebiehala voči navrhovateľovi ako vysielateľovi správne konanie. Vyžiadanie záznamov vysielania je jednou z foriem výkonu dohľadu Rady nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti. Predložené záznamy vysielateľa sa v správnom konaní môžu stať podkladom pre rozhodnutie, avšak až po začatí správneho konania na základe oznámenia Rady o začatí správneho konania vo veci možného porušenia povinnosti vysielateľom uloženej mu zákonom o vysielaní a retransmisii. Nie je možné preto považovať za nezákonný, resp. neprípustný, postup Rady, ktorým si od vysielateľa vyžiadala záznam vysielania, ako to v podanom opravnom prostriedku tvrdí navrhovateľ. Súd taktiež zastáva názor, že v danom prípade zákon o vysielaní a retransmisii nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv navrhovateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 16 ods. 3 písm. l/ je formulovaná jednoznačne a správnomu orgánu nedáva žiaden priestor na akukoľvek správnu úvahu.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vychádzajúcej z čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru, z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách

schváleného Výborom ministrov Rady Európy 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva („ESLP“) - napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976 vyplýva, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy, a je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní, vydaniu rozhodnutia o vine a sankcii musí predchádzať vykonanie dokazovania za účelom nesporného preukázania porušenia právnej povinnosti, ako aj kto sa porušenia právnej povinnosti dopustil, pričom povinnosťou správneho orgánu je pri zisťovaní skutkového stavu deja porušenia právnej povinnosti postupovať v súčinnosti so subjektom, kladenému porušenie právnej povinnosti za vinu.

Povinnosťou Rady bolo postupovať v súlade s uvedeným názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky až po oznámení navrhovateľovi ako vysielateľovi začatie správneho konania vo veci možného porušenia povinnosti uloženej mu zákonom o vysielaní a retransmisii a to povinnosti uloženej mu v § 16 ods. 3 písm. l/ tohto zákona. Oznámenie o začatí správneho konania vo veci možného porušenia povinnosti uloženej vysielateľovi zákonom o vysielaní a retransmisii svojou formou a s ňou spojenými následkami má rovnaký charakter ako vznesenie obvinenia obvinenému z porušenia právnej povinnosti podľa trestnoprávnej úpravy. Predmetom posudzovania zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu je však uloženie pokuty navrhovateľovi za nesplnenie si zákonnej povinnosti - nepredloženie záznamu z vysielania, majúci informačný charakter, s ktorým nesplnením zákonodarca spája sankčný postih a to však až po oznámení o začatí správneho konania za porušenie tejto povinnosti, teda v čase vyžiadania záznamu vysielania od navrhovateľa nebolo voči nemu vznesené žiadne obvinenie.

K otázkam (ne)zákonnosti postupu Rady v súvislosti s predkladaním záznamov odvysielaného programu zaujal právny názor vo svojej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky - uznesenie č. IV.ÚS 12/2013 a č. IV.ÚS 47/2013.

Ústavný súd k výkladu povinnosti vysielateľa predložiť záznam vysielania programu (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z.) prijal právny záver, že ak zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom stanovenej lehote súvislý záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ jej povinný poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2, písm. a/ zákona viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania, a nielen na nepredloženie žiadaného záznamu. Súčasne ústavný súd uviedol, že podľa judikatúry ESLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 Dohovoru (čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým či môže štát uložiť povinnosť a vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (rozsudok ESLP J.B. proti Švajčiarsku z 03.05.2001 číslo 31827/96). Ústavný súd ďalej vyslovil názor že nemožno v zákonom ustanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe, ale ide o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti, ktorá bola osobám v pozícii sťažovateľky, regulovaným osobitnými právnymi predpismi uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcie rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči (IV.ÚS 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna, s poukazom na to, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu.

Otázkami nastolenými navrhovateľom v uvedenej námietke vo svojej judikatúre sa tiež zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky - napr. rozhodnutia sp.zn. 5Sž/37/2011, 5Sž/18/2011, 4Sž/19/2012,

3SŽ/102/2007, 8SŽ11/2010, 6SŽ/21/2012, z ktorých rozhodnutí vyplýva jednoznačný záver, že vyžiadanie si záznamu vysielania je jednou z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný.

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje v danej súvislosti na judikatúru EŠLP, z uvedených rozhodnutí vyplýva, že Súd vychádzal na iných skutkových a právnych základoch, a preto nie je možné ju aplikovať na daný prípad.

Navrhovateľ ďalej vytýkal Rade, že jej konanie trpí takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď vec nesprávne právne posúdila vo vzťahu k neprimeranej výške pokuty a vo vzťahu k pokračovaciemu správne deliktu, poukazom na konštantný právny názor súdov, že trestnoprávne princípy „sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a že trestanie za správne delikty (...) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy“, ako aj na skutkové okolnosti, z ktorých je zrejmé, že v rozhodnom čase Rada viedla tri konania, kde uložila za každé porušenie samostatnú sankciu, pričom Rada pri súbahu skutkov mala uložiť len jednu sankciu na základe absorpčnej zásady.

Najvyšší súd zo skutkových zistení mal preukázané, že Rada rozhodnutím č. RP/061/2013 zo dňa 27.08.2013 vydaným v správnom konaní č. 198 - PLO/O- 2116/2013, začatom na základe oznámenia o začatí správneho konania doručeného navrhovateľovi 09.05.2013, uložila navrhovateľovi sankciu za porušenie právnej povinnosti v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 6 600,- eur a rozhodnutím č. RP/064/2013 zo dňa 10.09.2013 vydaným v správnom konaní č. 235 - PLO/O - 2658/2013, začatom na základe oznámenia o začatí správneho konania doručeného navrhovateľovi 07.06.2013, uložila navrhovateľovi sankciu za porušenie právnej povinnosti v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 6 638,- eur. V preskúvaní veci Rada oznámením doručeným navrhovateľovi dňa 24.07.2013 začala voči navrhovateľovi správne konanie č. 278-PLO/O-3497/2013 za porušenie právnej povinnosti v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii, v ktorom vydala preskúvané rozhodnutie č. RP/083/2013 dňa 05.11.2013, ktorým mu uložila sankciu - pokutu, vo výške 6 638,- eur. Skutkové okolnosti potvrdzujú, že voči navrhovateľovi sa viedli tri samostatné správne konania za porušenie právnej povinnosti ustanovenej mu v zákone o vysielaní a retransmisii, ktorých porušení sa dopustil viacčinným súbehom skutkov, na ktorú skutočnosť odporca nijak neprihliadol a nijakým spôsobom sa ňou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevyporiadal.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného názoru ústavného súdu ako aj z názoru ústavného súdu vysloveného v ďalšej judikatúre - nález ÚS SR sp.zn. III. ÚS 571/2015-47, nález ÚS SR sp.zn. PL. ÚS 106/2011, ako aj z judikatúry najvyššieho súdu vo vzťahu posudzovania zodpovednosti vysielateľa za porušenie právnej povinnosti ustanovenej mu v zákone o vysielaní a retransmisii podľa zásad trestnoprávnej úpravy, bolo povinnosťou Rady posudzovať porušenie právnej povinnosti navrhovateľa v danom prípade v zmysle trestnoprávnej úpravy vo vzťahu viacčinného súbehu skutkov, pretože v rozhodnom čase sa navrhovateľ dopustil viacerými skutkami porušenia právnej povinnosti a túto skutočnosť premietnuť do uloženia úhrnného trestu - sankcie, ako aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa zaoberať a vysporiadať s uvedenými skutkovými zisteniami. Pokiaľ Rada sa v napadnutom rozhodnutí skutočnosťou viacčinného súbehu skutkov, ktorými sa navrhovateľ porušenia právnej povinnosti uloženej mu zákonom o vysielaní a retransmisii dopustil, nezaoberala a nijak nevysporiadala, rozhodnutie je postihnuté vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd za dôvodnú považoval námietku navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci Radou vo vzťahu k uloženej sankcii - pokuty a vo vzťahu súbehu skutkov, ktorými zákonnú právnu povinnosť porušil.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a s § 492 ods. 1 S.s.p.. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v spojení s § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/ a s § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky za dva úkony právnej služby v roku 2013 (prevzatie a príprava, podanie opravného prostriedku na súd) po 130,16 eur a režijný paušál po 7,81 eur za úkon a za jeden úkon právnej služby v roku 2017 (účasť na pojednávaní súdu dňa 26.10.2017) 147,33 eur a režijný paušál 8,84 eur + DPH, teda v celosti (130,16 x 2 + 7,81 x 2 + 147,33 + 8,84 x 20%) 518,52 eur. Najvyšší súd nepriznal navrhovateľovi trovy konania podľa vyčíslenia jeho právnym zástupcom za stratu času a náhradu za použitie vozidla, pretože tieto trovy považoval za neúčelne vynaložené vzhľadom k vzdialenosti sídla advokátskej kancelárie a sídla súdu, ako aj z dôvodu, že výklad § 17 uvedenej vyhlášky právnym zástupcom navrhovateľa považoval za reštriktívny. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov na účet jeho právneho zástupcu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.